

SZIVÁRVÁNY

2004.
OKTÓBER

10

Elröpülnek, elröpültek
tavasz s nyár vendégei,
és őket már nemsokára
a kertek s mezők virága
s a fák lombja követi.

Petőfi Sándor

ZELK ZOLTÁN

ŐSZI MESE

Egy magas fa legfelső ágán élt a kis falevél. Mostanában nagyon szomorú volt.

– Miért nem hintázol velem? – kérdezte a szellőcske. – Láttam, mostanában mindig egy kismadárral beszélgetsz. No, de találok én is más pajtást.

A falevél erre sírva fakadt.

– Ne bánts, szellőcske, láthatod, milyen szomorú lett a sorsom. Azelőtt reggelenként arany napsugárban fürödtem, és fecskesereg köszöntött vidám jó reggelt. Most se napsugár, se fecske. Hová lettek, miért hagytak el? Nézd az arcom, a nagy bánattól egészen megöregedett, már rancos is, az esőcseppek naphosszat elülhetnek benne!

A szellő megsajnálta a falevelet. Megsimogatta, vigasztalta, de az zokogott, hogy leszakadt az ágról, és hullt a föld felé.

A szellő nem hagyta kis barátját: szár-

nyára vette, s azt mondta:

– Oda viszlek, ahová akarod! Merre repüljünk?

De a falevél bizony nem tudta.

Éppen akkor egy kismadár szállt a fára. Csodálkozott, hogy nem találta ott a falevelet; máskor már messziről integetett neki, alig várta, milyen híreket hoz.

– Ott van a kismadár! – ujjongott a falevél –, akivel beszélgetni láttál. Ő megígérte, hogy hírt hoz a fecskékről, talán már tudja is, merre kell utánuk menni!

Odarepültek hát hozzá. A kismadár elmondta, hogy egyik pajtása látta, mikor a fecskék összegyűltek, s elhatározták, hogy itt hagyják ezt a vidéket, s elindulnak a tengeren túlra. Azt beszélték: ott mindig aranyos napsugár ragyog.

– Menjünk utánuk! – könyörgött a falevél.

A szellő nem kérette magát. Szálltak hegyen-völgyön, erdőkön, mezőkön, míg csak a tengerhez nem értek. Azon is átszálltak, mikor egy fecske suhant el mellettük. Rögtön

észrevette a kis falevelet, aki több társával együtt olyan kedves házigazdája volt. Örömben gyorsan összehívta a fecskéket, de mire odaértek, a falevél már nagyon fáradt volt. A fecskék szépen rátették a csillogó tenger hátára. Ott himbálózott a ragyogó napsütésben. A fecskék énekeltek, a napsugár mosolygott, a szellő duruzsolt.

– Most már boldog vagyok – sóhajtotta a kis falevél, aztán álomba ringatta a tenger.

Saláta-uborka
terem a kis udvarba.
Méz-körte, vaj-alma
terem a hegyoldalba.

Gyere, tartsad kicsi sapkád,
adok érett, piros almát.
Gyere, tartsad kicsi kendőd,
adok édes, puha szőlőt.

Weöres Sándor

Bárány Réka,
Mezőtelegd

Érik az alma,
hajlik a gallya,
fűre hajlik, mint egy sátor,
sok édes almától.

Szedjük,
kapjuk,
habosra harapjuk.
A többivel mi legyen?
Holnapra
hagyjuk.

Csanádi Imre

ALMASZŐR TÁR – Vágd ki, és ragaszd a helyükre a szókérttyüket.

ALMA-

CSUTKA

ALMA-

HÉJ

ALMA-

MAGHÁZ

ALMA-

KOMPÓT

ALMA-

CIKK

Gyümölcs
vagyok,
édes vagyok,
ha megértem,
piros vagyok.
Télen elrejt jól
a szalma,
mi is volnék,
ha nem

ALMÁT SZEMÉTÉRT

Beregi népmese

Élt egyszer egy gazdag ember. Volt egy szép, derék fia. Nagyon szerette volna, ha megházasodik, s menyecske kerül a házhoz. Sok szép és gazdag lányt ajánlgatott a fiának, de ő azt kérte, hadd válassza ki egyedül élete párját.

– Nem kérek én a leánykéréshez csak egy szekér almát – szölt a fiú, s azzal elindult.

A hetedik faluban kínálni kezdte a portékáját:

– Almát szemétért, almát szemétért!

Jöttek a lányok, hozták a sok szemetet, fogyott az alma. A fiú meg hajtott tovább. Látja, hogy jön egy kedves arcú lány, de igen kicsi a kosara, s annak is csak az aljában van egy fél maréknyi szemét.

– Az egész házat felsöpörtem, de csak ennyi került – pironkodott a lány.

– Ne szégyellj, hogy nincs szemeted, ilyen lányt keresek én! – mosolygott a legény, és a legszebb almát adta neki. Rádásnak pedig a

szívét!

Elhajtottak a lány szüleihez. Nádfedeles kis házban éltek, de mindenütt rend és tisztaság volt. Hazamentek, nagy lakodalmat csaptak, és még ma is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

FORRÓ ÁGNES rajza

**Miért adta olyan „olcsón” a legény az almát?
Kell-e szégyellnie az utolsó leánynak,
hogy kevés a szemete?**

Te szoktál segíteni otthon a takarításban?

KÁNYÁDI SÁNDOR

SZÜRET

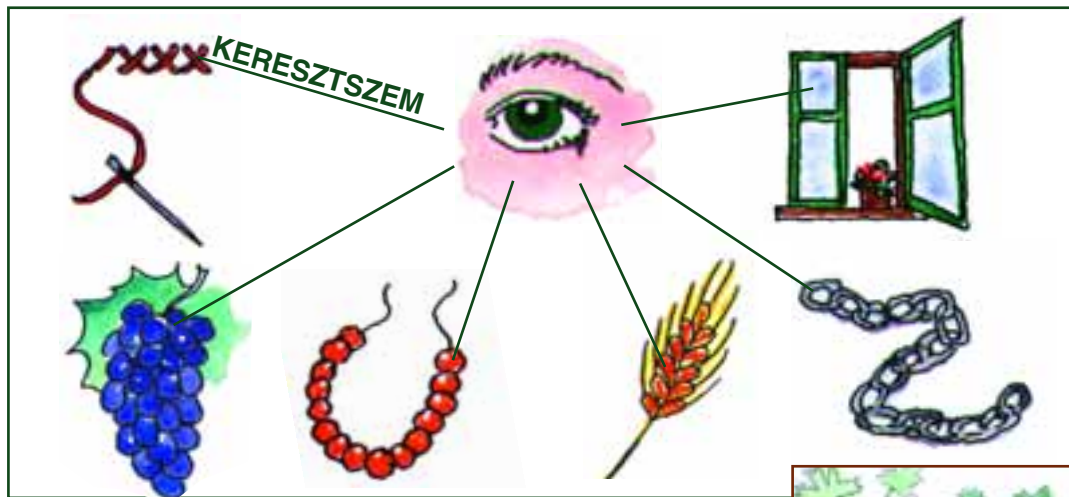
Eljött a szüret,
itt van.
Jó pohár mustot
ittam.

Lepényt is ettem,
édest,
igazi túrós
bélest.

Kongatják, kong a
donga.
Indulok ki a
dombra.

Hátamon öblös
puttony,
s még a Napból is
must foly’.

Csupa szem, de csak egy lát.
Folytasd az összeolvasást.

Ezekből a gyümölcsökből „kipréseltük” a magánhangzókat. Írd vissza mindeniket a helyére, majd ejtsd ki szótagolva, tapssal a szavakat.

SZ_L_

LM

K_RT_

D_ _

B_R_CK

G_SZT_NY_

SZ_LV_

M_GY_R_

Sok a szeme,
mégsem lát.
Mi az?

SZÓLÓ SZŐLŐ, MOSOLYGÓ ALMA, CSENGŐ BARACK

Népmese

Volt egyszer egy király, s annak három szép leánya. Ez a király egyszer, amikor a vásárra ment, kérdezte a leányaitól:

- Leányok, mit hozzak nektek a vásárról?
- Hozz nekem, édesapám, aranyruhát – mondta a legidősebb.
- Nekem pedig ezüstruhát – így a középső.
- Nekem, édesapám – mondá a legkisebb királykisasszony –, szőló szőlőt, mosolygó almát s csengő barackot.

Elment a király a vásárra, s vett is mindjárt aranyruhát, ezüstöt, de szőló szőlőt, mosolygó almát és csengő barackot nem talált, pedig végigjárt minden boltot.

Búsult a király, hogy éppen a legkedvesebb leányának nem teljesítheti a kívánságát. Ebben a percben nagyot zökken a hintaja, s megragad a sárban. Eleget rittyegtetett, pattogta-

tott, káromkodott a kocsis, a paripák úgy álldogáltak, mintha odacövekeltek volna.

Szaladt a falu népe lovastul, ökröstül, kutyástul, macskástul, de meg sem tudták mozdítani a hintót. Egyszerre csak odasompolyodik egy disznó, s mondja a királynak:

– Rőf-rőf-rőf, felséges királyom, add nekem a legkisebb leányodat, s kiszabadítlak lovastul, hintóstul.

Szeme-szája elállt a királynak a nagy álmélkodástól. Azt mondta a disznónak:

– Itt a kezem, nem disznóláb, ha kiszabadítasz, neked adom a legkisebb leányomat.

A disznónak sem kellett több, az orrát bedugta a kerékfentők közé, egyet lódított a kereken, s azzal hopp! kicuppant a kocsi a sárból, nekiiramodtak a paripák, s egy pillantásra hazarepítették a királyt.

Ahogy hazaért, elészedte az aranyruhát, ezüstruhát. A legkisebb leánynak azt mondta nagy búsan:

– Szóló szőlőt, mosolygó almát s csengő barkot nem találtam az egész vásárban.

De még jó kereken ki sem mondhatná, hallja, hogy jön a disznó.

– Rőf-rőf-rőf, felséges királyom, eljöttem a lányodért. Rőf-rőf-rőf.

Kinéz a király az ablakon, s hát látja, hogy a beste állatja még taligát is hozott magával, bizonyosan abban akarja elvinni az ő legkedvesebb leányát. „Megállj – gondolja magában –, majd küldök én neked leányt!” Nagy hirtelen felöltöztettek egy szolgálót szép aranyos ruhába, s leküldték a disznónak. De hiszen nem volt ez olyan feje lágyára esett disznó! Felrőfögött a királynak:

– Rőf-rőf-rőf, felség, ez nem a te leányod.

Hej, most bánta meg igazán a király, hogy kezet adott egy koszos disznónak.

A kicsi királykisasszony sírt, jajgatott, hogy zengett belé a palota, de a király azt mondta

keserves könnyhullatás közt:

– **Már hiába, édes leányom, neki ígérted, menned kell.**

Felöltöztette a leányát rongyos, piszkos ruhába, s úgy küldötte le. Hátha így majd nem tetszik a disznónak.

No hiszen, ezt rosszul gondolta! A disznó felkapta a leányt, szépen a taligára ültette, s vitte nagy rőfögéssel:

– Rőf-rőf-rőf, ne sírj, királykisasszony, jó dolgod lesz nálam!

Megállott egy ól előtt, abba bevezette, a piszkos szalmára leültette.

– Rőf-rőf-rőf, ez a házam, királykisasszony!

A királykisasszony addig sírt, míg az álom el nem nyomta.

– Rőf-rőf-rőf – mondta a disznó –, **csak aludjál, holnap a bánatod örömmre változik.**

Másnap a királykisasszony kinyitja a szemet, s hát – láss csodát –, majd megvakul a szertelen ragyogástól! Disznóólbán feküdt le, s ihol, palotában ébredt föl. Szalmára feküdt, s ihol, most selyem derékaljon fekszik. Egy se-

reg leány szaladott az ágyához, hoztak neki szebbnél-szebb ruhákat, csak úgy csillogtak az ezüستől, aranytól, gyémánttól, s felöltöztették módisan. Aztán bevezették a szomszéd szobába. Hát ott ül terített asztalnál egy dali szép ifjú, s mondja neki:

– Ül le ide bátran, szép királykisasszony. Tied itt minden, amit a szemed lát. Tied vagyok én is, ha nem vetsz meg.

Azzal szépen a karjára vette a királykis-

asszonyt, s lementek a kertbe. S hát elejébe hajlik egy kis szőlőtőke, s szólnak a fürtjei:

– Szakíts le, szép királykisasszony!

Mentek tovább, s hát egy almafáról mosolyognak le rá a piros almák. Továbbmentek, s csak megcsendül egyszerre az egész kert!

– Nézd – mondá az ifjú –, ott az a barackfa: csengő barack terem rajta!

Hej, örült a királykisasszony, azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen örömeiben.

– Látod – mondá az ifjú –, van az én kertemben minden, amit te kívántál. Itt maradsz-e mostan, leszel-e a feleségem?

Nem kérdeté másodszor a királykisasszony, nyakába borult a szép ifjúnak, s mondta:

– Itt maradok biz én, ásó, kapa s a nagyharang válasszon el tőled.

Az ifjú aztán elbeszélte, hogy ő királyfi volt, de egy gonosz tündér disznónak varázsolta, s megátkozta, hogy mindaddig az maradjon, míg nem akad egy leány, aki szóló szőlőt, mosolygó almát s csengő barackot nem kíván.

Még aznap hírül adták a királykisasszony

SZABÓ ZELMIRA rajzai

apjának, hogy csak jöjjön egész udvarával a lakodalomra. De bezzeg csaptak is hat országra szóló lakodalmat.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

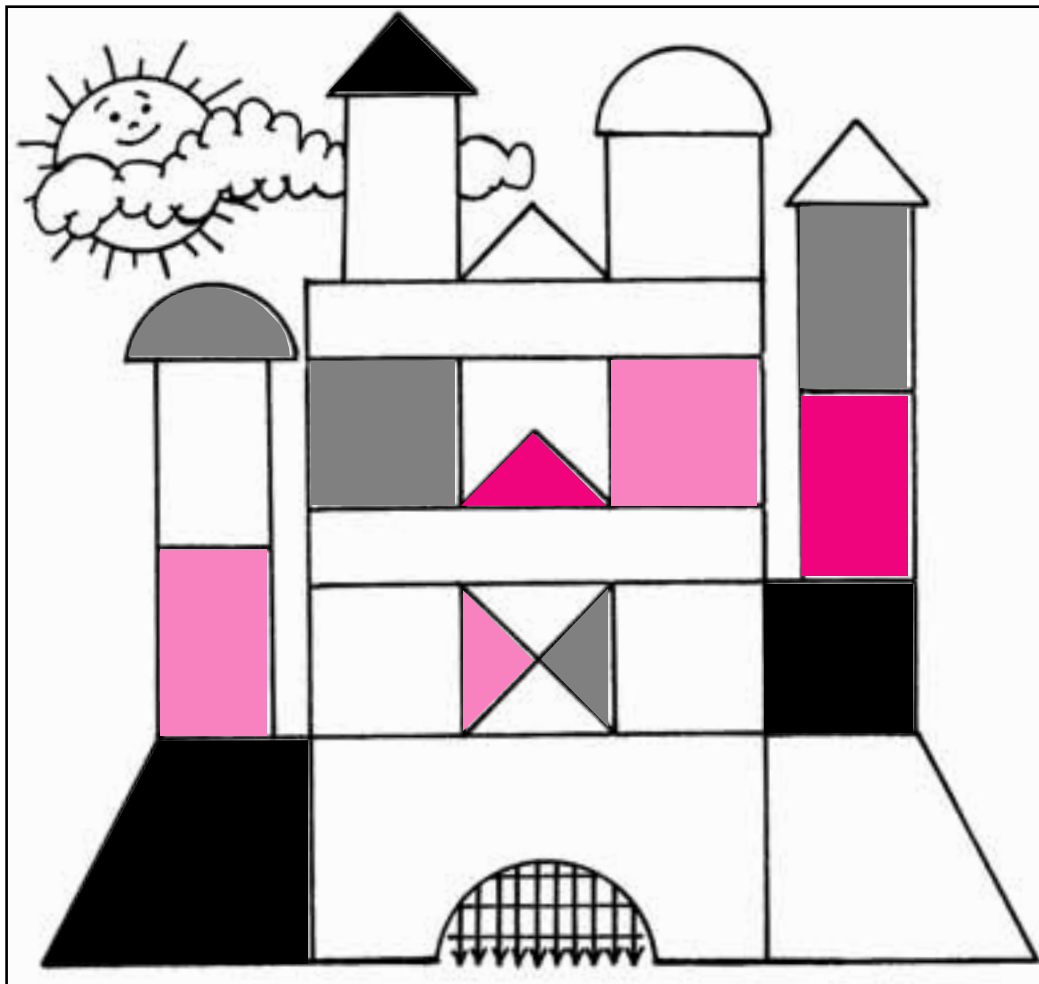
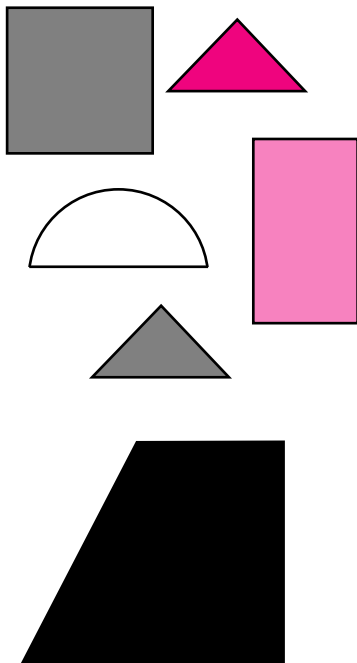
Minden színessel szedett részhez egy közmondás illik. Válasszátok ki, melyik:

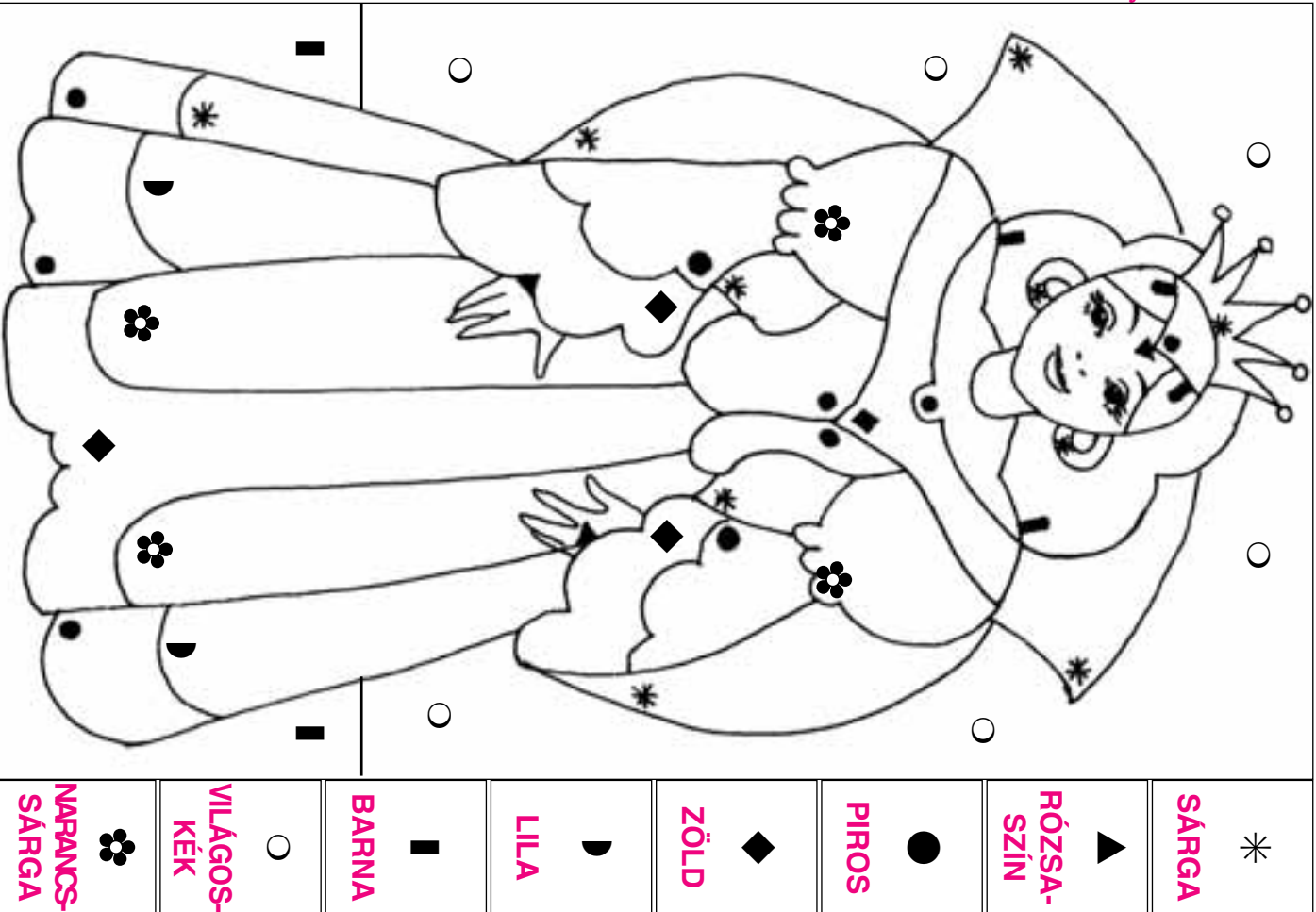
Minden jó, ha a vége jó.

Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó.

Sok sírásnak kacagás a vége.

Ilyen palotává változott a disznóól. Keresd meg, találsz-e színre, formára pont olyan építőelemet, mint az alábbiak. Színezd ki a kastély fehéren maradt részeit.

Színezzétek ki a királykisasszonyt a minta szerint.

Itt a kosár

Itt a kosár,
Mi van benne?
Aranyalma,
Aranykörte.
Add tovább!
Add tovább!
Te meg fizessd
Az árát!

Népköltés

Egy kis kertet kertelék

Kuk le! (leguggolunk), kuk fel! (felugrunk). Aki nevet, attól a bíró zálogot vesz. Addig folyik a játék, míg mindenkinek zálogja van, s akkor a zálogot kiváltjuk.

Álljatok körbe, kosár helyett egy labdát is adogathattok kézzől kézre. Igyekeztek minél előbb továbbadni, mert akinél marad, az fizeti az árát, vagyis kimarad a játékból.

* Csak két egyforma mintájú ládika van. Kösd össze őket.

* Sorold fel, mi mindent pakoltunk mindenikbe.

* Egy vonallal vezesd haza azt a dolgot, amelyik más ládából tévedt oda.

Van nekem egy csodaszákom,
Benne van a gazdagságom,
Labda, hinta, karika,
Piros rózsza, viola,
Alma, dió, mogyoró,
Te vagy, komám, a hunyó!

Népköltés

Volt egy szép ládika,
nőtt benne egy almafa,
én azon az almafán
dinnyét szedtem délután.
Nagyot ugrott Sárika,
beszakadt a ládika.

Weöres Sándor

SZÚCS IMRE

ÉRIK A GESZTENYE

Erkenye, berkenye,
megért a gesztenye
fényesre, barnára,
szedjük a kosárba,
koppanó gesztenye,
játszani jó vele,
ez lesz majd a juhász,
gyufaszál furulyás,
ez meg a katona,
táncot jár a lova,
hangzik is a csodás
rézpatkó-dobogás,
kipi-kop, rézpatkó,
röpít a szárnyas ló,
magasba, messzire,
hét tenger szélire...

Jó minőségű
ragasztóval
könnyebb a
munka.

Készítsetek
mindenféle termés-
bábút, fényképez-
zések le, és küldjétek
el nekünk, hogy
megjelenhessen
a Szivárványban!

Tegyetek egy kosárba
mindenféle őszi termést, és
bekötött szemmel próbáljátok
kitalálni, mit tartotok a
kezetekben.

Ugyanezt játszhatjátok
egy-egy falatka gyü-
mölccsel: a bekötött sze-
mű gyerekek az íz alap-
ján kell kitalálnia, milyen
gyümölcsöt kapott be.

ZÁGONI BALÁZS SZÉP MESE

Anya kapott ajándékba Apától egy szép fadobozt, aminek sok-sok kicsi fafiókja volt. Anya nagyon örült neki. Beletette az összes ceruzáját, radírját, ragasztóját, az ollóját, a rajzszögeit, a színes papírjait, a festékeit, a tintáit, az ecseteit és a cérnákat. Az összes fiókját megtöltötte. Aztán gondolt egyet, és kivett mindent a fiókokból. Fogta a festékeket és az ecsetet, és festeni kezdett a fiókokra. Az egyikre halakat, a másikkra leveleket, a harmadikra hópeleket, a negyedikre kicsi autókat, az ötödikre egy vonatot sok vagonnal, a hatodikra virágokat, a hetedikre madara-

kat, a nyolcadikra almákat, a kilencedikre egereket, a tizedikre pedig Barnit.

És megkérdezte Barnitól:

– Szép a doboz?

– Nagyon szép – válaszolt Barni.

Anya kitette a dobozt száradni a napra. Barni is kiment, csodálta a szép színes fiókokat. Anya közben be ment a konyhába ebédet főz-

ni. Amikor pedig azt gondolta, hogy már biztosan megszáradt a doboz, kiment és ...

Micsoda szörnyűség! A dobozt összefirkálta valaki! Sok kicsi firkálás volt a fiókokon, az autósón, az almáson, a madarason. Még a halak sem úszták meg szárazon!

Anya nagyon elszomorodott. Nem kellett sokat gondolkodnia, hogy rájöjjön, ki

az apró firkálások elkövetője.

– Barni! – kiáltott, de inkább sírni szeretett volna. – Miért firkáltad össze a fiókokat? Hát nem azt mondtad, hogy nagyon szép?

– De igen – mondta Barni. – És fel is írtam, nézd: nagyon szép! Mindegyikre felírtam, mert mindegyik nagyon szép.

Anya nem tudta, sírjon-e vagy nevéssen. Inkább ne-

vetett. Aztán elkezdtek bepakolni a dolgokat a fafiókokba.

– Tegyük a festékeket a virágokhoz, hogy legyenek színes szirmaik – mondta Anya.

– A rajzszögeket az autósba, hogy pukkadjon ki a kerekük! – kiáltott Barni.

– A ragasztókat a hópelyhesbe, hogy ragadjanak össze hóemberré – kuncogott Anya.

– Az ollót a vonatos fiókba,

hogy ha a mozdony elfárad a hegyen, tudja levágni a vagonokat – javasolta Barni.

– Az ecseteket a madarakhoz, hogy le tudják porolni egymást, ha összekoszolódnak repülés közben – lelken-dezett Anya.

– A cérnákat a levelekhez, hogy ősszel ne essenek le a fáról – fűzte tovább Barni.

– A színes papírokba pedig becsomagoljuk az almákat – mondta Anya.

– A rádiókat az egerekhez, hogy tudjanak rágicsálni – súgta Barni.

– A tintákat a halasba, hogy tudjanak úszkálni – így Anya.

– A ceruzákat pedig nekem, hogy tudjak sokat-sokat rajzolni – nevetett Barni, és helyére tolta a tizedik fiókot is.

CSÓRI SÁNDOR

DIÓBÉL BÁCSI

Ki lakik a dióhéjban?
Nem lakhat ott bárki,
csak Dióbél bácsi.
Ha rácsapsz a dióhéjra,
kinyílik a csontkapuja,
és cammogva előmászik
vén Dióbél bácsi –
csak a szádat
tátsd ki!

Ha bekaptad Dióbél bácsit, a héjából készíts dióhéj erdőt, teknőcöt, csónakot, autót.

Négy kis iker,
négy kis testvér,
csontbölcsőben
szépen megfér. (lʔqoʔp)

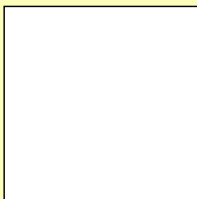
Weinrauch Katalin

Az egyik teknőc öt földimogyoróra ragasztott dióhéj, a másik lába juharcatermés, feje apró szelídgesztenye.

Keresd meg mindhárom szóban a gyümölcsöt, és rajzold le.

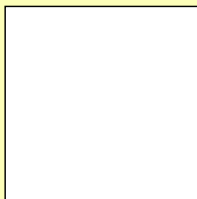
DALMA

CSEPEREG

RÁDIÓ

LÁSZLÓ NOÉMI

ŐSZI CSENDÜNK

Kerek, kerek, aranyalma,
körbe, körbe, császárkörte.

Aki hallgat, nincs haragja,
nem vicсорít a tükörbe.

Aki hallgat, elmehetne
puha fűbe gesztenyének,

loboghatna, mint a kelme,
lebeghetne, mint az ének.

Aki hallgat, dióhéjjal
föld homlokán kopogtathat,
szélparipán égre nyargal,
messze ellát, aki hallgat.

Amikor soraimat diktálom kedves öreg bácsi barátomnak, még nem rozsdáztak vörösre-barnára a falevelek. Sietnem kell azonban a levélírással, hogy idejében eljussan a nyomdába, és az októberi lapszámban olvashassátok.

Györgypál Adrienne, Csíkszereda

A szeptember-október kedves Feleségemnek, Tipetupának és nekem ugyanazt jelenti, mint nektek a tanév vége. Ti akkor tanultok többet – minálunk ilyenkorra esik a munka dandárja.

Hogy mit dolgozunk? Elmondhatom, ha érdekel. Begyűjtünk. Június végén már elkezdttük szárítani a székfűgombát, és szamócát is aszalunk, de most szedünk finom szedret, aztán elrakjuk az édesvackort, amit Mackóék voltak szívesek lerázni nekünk. Vadmalac, aki már akkorára nőtt, mint egy kisebb ház a falu szélén, kitérja nekünk az édesgyökeret, hogy ne kelljen ásócskáinkkal piszkálgatnunk a földet. Néhány szép példány őszi csiperkegombát is szárítunk télire, és

gyűjtünk némi piros áfonyát, ami jól eláll a fenyőkéreg káoszában (így hívják mifelénk a fenyőkéregből készült szép, kicsi edénykét).

Bizony, el kell látnunk magunkat télire minden elérhető jóval, kiváltképpen mert úgy november vége felé szállóvendégünk, Kukucsi is megérkezik, hogy téli álmát átaludja a belső odúban. Télvíz idején néha felébred, hogy faljon valamit. Képzeljétek, már üzent: szerezzen neki télire cserebo-

Fábián Szabolcs, Szászrégen

gár-csimaszt, mert azt nagyon szereti. Na, csak arra várjon, hogy én csimaszért fesze-
gessem a korhadó fa-
kérgeket! Egyék csak
ő is velünk szárított
gyümölcsöt, édesgyö-
keret. Hát nem?

tek neki rendesen.
Igaz is: ti is segítetek
egy-egy kicsit ott-
hon?

Immár csak azért
imádkozom, hogy
őrizzen meg Titeket
a Fennvaló jó egész-

ségben, adjon nektek sok örö-
met, mert ha ti jól érzitek maga-
tokat, s persze, tanultok is, akkor
Szüleitek is örvendenek!

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

Novemberben aztán már nem
gyűjtünk semmit. Csak reggelen-
ként kell lemennem a forráshoz,
hogy vizet hozzak Típetupának.
Mert én olyan vagyok, hogy segí-

Októberi lapszámunk
támogatói:

Vágd ki a két
bélyeget,
és ragaszd
a 13. oldalon
levő rácsba,
a helyére.

3

Címlap:
Orbán Csala,
Kolozsvár

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXV. évfolyam. 278. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE főszerkesztő, MÜLLER KATI képszerkesztő.
A szerkesztőség postacíme: 401050 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 0264/541323
E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. A lapok árát a következő bankszámlá-
ra várjuk: Cont RO14RNCB22000000005690001 B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L.
Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában. ISSN 1221-776x Ára 12000 lej

**Bányász Anna
és András,
Gyergyószentmiklós**

**Rusznay Evelin,
Hosszúmező**

**Boga Bíborka,
Erdőfüle**

KEDVES CSIPIKE!

Nagyon szeretem a Szivárványt és téged is. Most bánatos vagyok, mert a lábam eltört, és nem tudok szaladni a kertben. Így elhatároztam, hogy írok neked, hogy teljen az idő. Alig várom, hogy levegye a gipszet a doktor bácsi.

Kedves Arnold Pál, Csíkszentdomokos

Ha betöltöm a 6 évet, küldök majd neked egy szelet tortát. Remélem, el fog tartani tavaszig, mert te olyan kicsi vagy, mint a kisujjam, és csak csipegetni tudsz.

Szallós Zoltán, Türe

8 éves, balkezes, szép kislány vagyok. A nevem Karola. Szeretem a Szivárványt. Sokat olvasok belőle, örömmel oldom a feladatokat, és kifestem az összes rajzot. Izgalommal várom a következő számot. Te szoktál-e segíteni a szerkesztő néniknek?

Benedek Karola, Hosszúmező

Azt hallottam, hogy sokat szomorkodol, mert kicsi vagy. De ne sokat szomorkodj, mert lehet, hogy kicsi vagy, de okos, jószívű és szép vagy.

Rákos Szabolcs és Alfréd, Vámfalu

Már kétszer is elolvastam a postádat. Megéri 12 000 lejt adni a Szivárványért, mert sok vers van benne. Tudom, azt írtad, hogy ne mondjuk: „Kérlek, Csipike, tedd be a rajzot a postádba”. Pedig én ezt kérem. Köszönöm előre is.

Ludescher Noémi, Mezőfény

Nagyon szeretek olvasni. Olvastam Manó manóról. Nagyon hasonlít hozzád. Én is olyan szeretnék lenni, mint ti, ügyes és jó.

Bíró Renáta, Balánbánya

A testvérem olvasta a rólad szóló regényt. El is mesélte. Nem szerettem azt a részt, amikor gonosz voltál, és jó volt, amikor nem voltál az. Szeretnék levelezni veled. Írjál majd, de ne nagyon későre. Türelmetlen leszek. Üdvözöllek és Típetupát is!

Antal Márta, Gyimesfelsőlók

**Pál-Magos
Andrea,
Székelyudvarhely**

**Imets Hanna,
Csíkszereda**

**Dembrovski
Fabiola,
Hosszúmező**

ŐSZTÜNDÉREK

Sárga szalvéta vagy krepp-papír közepére kötözzünk vattacsomót. Fejdí-sze bogyó vagy kócos termés, palástja egy szárával felfelé álló, nagy levél. Ezt hátul a nyakába kötözzük. Arcot rajzolunk neki, hurkot bogozunk rá, majd ruhájára levélkéket, őszi díszeket ragasztunk.

